

complainte voor Christina

- bij het rooien van een bos in Kastel -

dit is een dag voor dekens
om te schuilen onder wol
maar de bomen dansen
in wind en regen: hoe
houden zij het vol

ik denk nu aan jouw elzen
aan de bonte schaduw
van jouw notelaars
heel dat bos van zeven
honderd bomen
waaraan je heel een leven
hebt besteed, waarvan
je zo hebt genoten

en nu de blote bijlen
ze hebben een opdracht
en de dichters schrijven
hun vergeefse klacht

ik zie nu na een stortvloed
de rivier verkleuren
roder wordt hij
als van schaamte
terwijl de moerbeï
staat te treuren

roder wordt hij
als van woede
alsof hij de hoeder was
van een gesneuveld bos

en wij lezen wat zij daarboven
bedachten en beraamden:
de kaalslag, het moeras
wanneer de rivier zal overstromen

wie zou het later dan geloven
dat daar ooit een moerbeï was
dat daar ooit een schaduw
heeft gelegen ruisend
als een zomerkleed

één troost is ons gebleven:
we hebben niet gezwegen
al deert het wat je weet
we hebben het geschreven

Staf De Wilde